

Zitting 2000-2001

17 april 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de regionale spreiding van de werkloosheid

Vraag om uitleg van de heer Roland Van Goethem tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de ontoegankelijkheid van het normale arbeidscircuit voor PWA'ers

Vraag om uitleg van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de uitvoering van het decreet van mei 1999 betreffende het hoevertoerisme

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de eventuele nood aan gekwalificeerde buitenlandse werknemers om op korte termijn een oplossing te helpen bieden aan het structurele vraagoverschot in bepaalde segmenten van de Vlaamse arbeidsmarkt

Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme

Dinsdag 17 april 2001

VOORZITTER : De heer André-Emiel Bogaert

– *De interpellatie wordt gehouden om 15.53 uur.*

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de regionale spreiding van de werkloosheid

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Decaluwe tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de regionale spreiding van de werkloosheid.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, een van de inspirerende elementen voor deze interpellatie is het jaarverslag van de Nationale Bank. Een van de positieve zaken daarin is dat de werkgelegenheid in 2000 met 68.000 banen is gestegen. Dat is de grootste toename van de voorbije veertig jaar. Het is ook belangrijk dat de werkloosheid van de actieve bevolking daardoor is afgenomen tot 8,5 percent, een half percent minder dan in 1999. De stijging van de werkgelegenheid is het eerste positieve resultaat van de economische groei die al een paar jaar aanhoudt.

In dat jaarverslag lezen we ook dat de kwalitatieve en kwantitatieve uitbreiding van het arbeidsaanbod een van de belangrijkste uitdagingen is voor het arbeidsmarktbeleid. Het is een noodzakelijke voorwaarde om de potentiële groei van de economie, en bijgevolg ook de welvaarts groei, te garanderen.

Een andere vaststelling is de regionale verscheidenheid in de werkloosheidsgraad. De werkloosheidsgraad voor heel Vlaanderen bedraagt een kleine 6 percent. De regio's met de hoogste werkloosheidsgraad zijn Antwerpen, Hasselt, Gent en Oostende.

Deze met de laagste zijn Vilvoorde en Kortrijk-Roeselare. Het verschil tussen de hoogste werkloosheidsgraad van 8,12 percent en de laagste van 3,94 percent is vrij groot. Sommige regio's slagen erin om een relatief grotere afname van de werkloosheid te realiseren in vergelijking met vorig jaar. In Antwerpen bijvoorbeeld is er slechts een afname met 4,8 percent, in Hasselt daarentegen bedraagt die afname een kleine 20 percent.

Die verschillen kunnen waarschijnlijk gedeeltelijk verklaard worden door het aanbod in de regio. In Zuidwest-Vlaanderen bijvoorbeeld was de textielsector in 2000 erg succesvol en dat heeft gezorgd voor een afname van de werkloosheid. De demografie in de regio's verschilt ook, met name qua leeftijd en opleiding.

Het activeringsbeleid heeft een aantal lineaire maatregelen ingevoerd in alle regio's : dienstenbanen, PWA's, doorstromingsprogramma's, enzovoort. U wil het Rosetta-plan aanpassen aan de Vlaamse noden. Daarmee geeft u aan dat er differentiatie nodig is tussen Vlaanderen en Wallonië. Daarnaast is er echter ook een grote verscheidenheid binnen Vlaanderen. In uw beleidsnota 2001-2004 zegt u : 'In Vlaanderen zal het verschil door de optelsom van zijn subregio's worden gemaakt. Hoe sterker de subregio's, hoe sterker Vlaanderen'. Mijn reflex is dan – en dat staat ook in uw beleidsnota – dat een gebiedsgerichte aanpak ideaal is. Ik zie op dat vlak echter weinig concrete maatregelen. Het SERV-standpunt van 8 december 1999 pleitte ook voor een gefaseerde integratie van de structuren. Dat is een eerste belangrijke aanzet. Een tweede belangrijke aanzet is een differentiatie in de ondersteuningsmechanismen. Dat bestaat al gedeeltelijk, maar volstaat niet.

Graag had ik aan de minister volgende vragen gesteld. De regionale verschillen inzake werkloosheidscijfers zijn een feit. Hebt u reeds in specifieke maatregelen voorzien om deze regionale verschillen

Decaluwe

len te reduceren ? Welke specifieke opdrachten kunnen bijvoorbeeld worden gegeven aan de VDAB en de lokale werkwinkels hieromtrent ? Welke middelen worden hiervoor uitgetrokken en wanneer treden deze maatregelen in werking ? In welke mate kunnen specifieke maatregelen worden genomen om de harde kern van de structurele werkloosheid aan te pakken via projecten in het kader van de sociale economie ? Ik denk aan het project Kanaal 127. De vrees bestaat dat dit project niet overeind kan blijven wanneer een aantal ondersteuningsmechanismen wegvallen.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, uit de cijfers blijken inderdaad verschillen tussen de regio's.

Bij de terechte vraag naar differentiatie en aandacht voor de specificiteit kunnen we nog minstens twee andere zaken betrekken. Ik denk in de eerste plaats aan de grote intraregionale verschillen. In de gemeente Meeuwen-Gruitrode in de provincie Limburg bijvoorbeeld bestaat er bij de mannen een werkloosheid van 1,4 percent, wat beneden de frictiewerkloosheid ligt van volledige tewerkstelling, althans zoals deze vroeger werd gezien. In Maasmechelen daarentegen ligt de werkloosheid op 7 percent. Voor de vrouwen is de toestand nog schrijnender. In Overpelt is er bij de vrouwen een werkloosheid van 5 percent, tegenover 15 percent in Maasmechelen. Differentiatie dring zich dus op.

Een tweede fenomeen dat we uit de statistieken opmaken, is de hogere werkloosheid in de verstedelijkte kernen. Dit geldt niet alleen voor Limburg, maar ook voor bijvoorbeeld de gouden Kortrijkse regio. Bij het streven naar specificiteit moet dus ook met die factor rekening worden gehouden. Ik weet wel dat kleine landelijke gemeenten de laatste tijd terecht veel aandacht vragen omdat zij onder een steeds grotere last gebukt gaan. Ik denk daarbij niet alleen aan de werkgelegenheid, maar bijvoorbeeld ook aan de OCMW-werking. Toch stelt zich een heel bijzondere werkloosheidsproblematiek voor de grotere gemeenten, voor de centrumsteden en voor de enkele grootsteden die Vlaanderen telt. Daarom dient inderdaad naar een specifieke en gedifferentieerde aanpak gezocht te worden.

De voorzitter : De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme : Vooral langs de aanbodzijde doen zich bijzondere subregionale verschillen voor op de arbeidsmarkt. Dit is een van de redenen waarom Antwerpen, dat het in minder goede tijden beter deed, nu een van de achterblijvende regio's blijkt te zijn. Dit heeft dus niets te maken met de vraag naar arbeid, wel integendeel. Ik denk trouwens dat Antwerpen het enige STD-gebied in Vlaanderen is waar de vraag groter is dan het aanbod en waar dus een netto-import van arbeidskrachten aanwezig is. Toch stellen we binnen deze STD zelf een vrij hoog werkloosheidspercentage vast. Dit is trouwens niet alleen in Antwerpen het geval, maar daar is het wel het meest extreem. Zoals de heer Schuermans zegt, heeft dit waarschijnlijk met het verstedelijkingsfenomeen te maken. Dat heeft dan weer te maken met de samenstelling van het aanbod op de arbeidsmarkt.

Iedereen is het er ongetwijfeld mee eens dat een zekere differentiatie in de aanpak nodig is, precies omwille van de differentiatie in het aanbod op de arbeidsmarkt. De vraag die daarbij rijst, is of de centrale instrumenten waarover de Vlaamse overheid thans beschikt, daar nog wel voldoende op ingesteld zijn. Men is nu al vele jaren aan het praten over de hervorming van de VDAB, waarbij men vooral zoekt naar de beste structuur van deze dienst met het oog op de toekomst. Ondertussen wordt steeds duidelijker dat men bij die hervorming rekening zal moeten houden met een zekere decentrale aanpak en dus ook met de nodige flexibiliteit én met een zekere autonomie.

Mijnheer de minister, in deze commissie zal waarschijnlijk nog lang gedebatteerd worden over de hervorming van de VDAB. Wanneer denkt u zelf dat die hervorming rond zal zijn ? Wordt bij die hervorming rekening gehouden met het feit dat er in de toekomst, meer dan in het verleden, nood zal zijn aan een decentrale aanpak en dus aan een zekere regionale autonomie in de structuur ?

De voorzitter : Ik herinner er eerst even aan dat we daarover donderdagnamiddag een gedachtewisseling hebben met de heer Bostyn, administrateur-generaal van de VDAB.

De heer Robert Voorhamme : Mijnheer de voorzitter, ik heb dat agendapunt niet begrepen als een gedachtewisseling over de hervorming van de VDAB.

Minister Renaat Landuyt : Mij komt het toch abnormaal voor dat de administrateur-generaal, die toch een uitvoerder is, ons zal komen uitleggen hoe de hervorming van de VDAB zal verlopen. Er be-

Landuyt

staat toch zoiets als het respect voor de instellingen. Mijns inziens zitten we hier dus met een probleem. Men kan toch moeilijk verwachten van een uitvoerend ambtenaar dat hij zich hierover uitspreekt.

De voorzitter : Bij de bespreking van het jaarverslag van de VDAB heeft men verscheidene vragen gesteld. Nadien heeft men tijdens de regeling van de werkzaamheden beslist om in eerste instantie de heer Bostyn uit te nodigen om een aantal vragen te beantwoorden.

Minister Renaat Landuyt : Er is technisch iets verkeerd gelopen. Ik ben voorstander van transparantie. Dat is niet het probleem. Als een commissie echter een ambtenaar uitnodigt, moet dit dan gebeuren via de minister of niet ? U mag me niet verkeerd begrijpen. Ik heb niets tegen openheid van bestuur. Ik was enkel verrast dat één van mijn ambtenaren werd uitgenodigd zonder dat ik op de hoogte was. Er klopt iets niet.

De heer Robert Voorhamme : Mijnheer de voorzitter, ik kan me niet inbeelden dat men aan de heer Bostyn geen moeilijke vragen zou stellen. Ik zou het betreuren dat men de verkeerde instantie aanspreekt over de hervorming van de VDAB. Ik zou niet graag in de schoenen staan van de heer Bostyn. Hij zal dikwijls moeten zeggen dat hij vanuit deontologisch oogpunt niet kan antwoorden, zeker als er – en laten we even in die euforie verkeren – buitenstaanders aanwezig zijn. Hij zal hier dan geen goed figuur slaan.

Minister Renaat Landuyt : Hij heeft me vandaag gecontacteerd om te vragen wat hij moest doen.

De heer Robert Voorhamme : Naar aanleiding van de terechte interpellatie van de heer Decaluwe, legt men onmiddellijk de relatie met de hervorming van de VDAB. Donderdag staat op de agenda een gesprek met de heer Bostyn. Mijnheer de minister, wat is de timing ? Wat kunt u nu al zeggen ? Misschien kunnen we later enige afspraken maken over hoe we het debat zullen organiseren. Ik wil niet dat hier één en ander uit de hand loopt.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, iedereen is het erover eens dat Vlaanderen regionale verschillen kent. Vlaanderen blijft echter een zeer rijk gebied in een open economie. Werkloosheid en tewerkstelling worden –

terecht – direct gelinkt aan economie. Men moet dan ook niet te zeer subregionaal willen werken. Dat is namelijk in tegenspraak met het feit dat men als regio het voortouw wenst te nemen in een open economie. Het beleid wil niet blind zijn voor de subregionale verschillen. Men wordt gedwongen tot subregionaal handelen doordat in bepaalde streken meer werkloosheid heerst. Door de logica van een doelgroepenbeleid moet men in bepaalde regio's meer investeren dan elders. De huidige begroting van de VDAB en de afspraak die we hebben gemaakt in het kader van het ondernemingsplan, is gericht op die subregionale verdeling. De middelen van de VDAB zijn regionaal verdeeld en juist gericht op de verschillen. De subregionale verschillen zitten vervat in alle elementen van het beleid.

We houden de zaak in de hand door de werking van de STC's ten zeerste au sérieux te nemen. De informatie die we van hen krijgen per subregio, gebruiken we voortdurend. Ons beleid is erop gericht voortdurend rekening te houden met hun beleidsadvies. We willen de zaak zelfs coördineren zodat ze niet verdrinken in individuele dossiers. Ze moeten juist meer ruimte krijgen om echte beleidslijnen uit te tekenen zodat we er zeker van zijn dat het Vlaams beleid past in een bepaalde subregio.

Een stap verder is de uitbouw van de lokale werkinkels. Deze zijn erop gericht om het belang van de tewerkstelling op gemeentelijk niveau te verhogen. De gemeente is de overheid die het best zicht heeft op de lokale toestand. Ze weet dus ook het best welke doelgroepen men moet viseren. Het uitbouwen van de lokale werkwinkels dient ertoe het Vlaams werkgelegenheidsbeleid te linken aan de invalshoek van de gemeenten zelf. Op dat vlak kan men niet meer regionaal werken dan nu. Dat is zelfs in die mate zo, dat we in de grote gemeenten niet enkel met werkwinkels werken, maar ook de uitbouw van wijkwinkels willen stimuleren. Zo willen we vermijden dat het Vlaams beleid in conflict komt met het lokale beleid of het specifieke, categoriale beleid. Er is zelfs een kaderovereenkomst afgesloten die bepaalt dat de gemeentelijke initiatieven niet in tegenspraak mogen zijn met de Vlaamse en zelfs de Belgische. Dat wordt goed in het oog gehouden. De STC's zijn zeer belangrijke adviesorganen. Ze moeten nog meer dan vroeger advies uitbrengen over het beleid, ten nadele van het onderzoek van individuele dossiers. Dat is een eerste zaak. Ten tweede : de uitbouw van de lokale werkwinkels is erop gericht om de gemeenten beter te betrekken bij het werkgelegenheidsbeleid.

Hoe staat het met de budgetten ? De uitgaven voor het werkgelegenheidsbeleid die vooral via de

Landuyt

VDAB gebeuren, zijn op subregionaal niveau evenwichtig gespreid. De gehanteerde parameters dwingen ons daartoe. We verwachten dat de regio's ideeën aanreiken voor specifieke opdrachten. De STC's doen dat voor de subregio's. De gemeenten doen dat via de lokale werkwinkels.

Hoe zit het dan met de harde kern van de structurele werklozen en de sociale economie? U verwees naar het voorbeeld van Kanaal 127. Kanaal 127 is het eerste erkende 'incubatiecentrum' van de sociale economie. Dat initiatief wordt uitgebouwd in een regio waarvan men zich op het eerste gezicht kan afvragen of het wel nodig is. In die regio is er bijna geen werkloosheid meer. Dit toont nogmaals aan dat het werkgelegenheidsbeleid niet enkel mag steunen op werkloosheidscijfers, maar vooral op de participatiegraad, de opleidingsniveaus en de interne mobiliteitsmogelijkheden. In elk geval moeten we waakzaam blijven: het is niet omdat sommige groepen in een bepaalde regio goed worden geholpen, dat dit morgen elders ook het geval is.

De moeilijkst te helpen werkzoekenden moeten aan de slag met de hulp van invoegbedrijven maar ook van invoegafdelingen. Dat is een belangrijk aspect van de meerwaarde-economie. Bedrijven moeten met steun van de Vlaamse overheid afdelingen oprichten waarbinnen specifieke groepen kansen krijgen. Bedrijven die moeilijk personeel vinden, krijgen steun als ze een beroep doen op mensen waar ze normaal gesproken niet voor zouden kiezen. Zo zijn de Vlaamse overheid, de werkzoekende en de werkgever tevreden. Op dit ogenblik propageer ik bij de werkgevers van alle regio's het concept van de invoegafdelingen. Ik ben ervan overtuigd dat zo de juiste afstemming van de sociale economie op de reguliere economie kan gebeuren. Beide vormen zijn echt mogelijk in een en hetzelfde bedrijf.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, het antwoord is nogal vaag, en er zit niet echt iets nieuws in. De grote vraag is wel hoe de hervorming van de STC's en de GOM's en de streekplatformen zich tot elkaar zullen verhouden. Het ene heeft te maken met het andere. Hefboomprojecten in het kader van streekplatformen kunnen worden verbonden met andere initiatieven. Het antwoord van de minister ontgoochelt omdat hij niet pleit voor een meer geïntegreerde benadering. De heer Voor-

hamme heeft het ook al gehad over de verhouding tussen vraag en aanbod, en over het feit dat kansarmen zich in de stedelijke netwerken concentreren. Dat vereist dat men rekening houdt met de evaluatie van het SIF, en ook het mobiliteitsvraagstuk in rekening brengt. Sommige VDAB's stellen gratis bromfietsen ter beschikking. Blijkbaar zijn er problemen inzake mobiliteit en bereikbaarheid. Dat is misschien niet van wezenlijk belang, maar het gaat toch om essentiële hulpmiddelen om een doorbraak te kunnen forceren ten bate van zwakke doelgroepen.

Ik heb ook een vraag over de timing. U kondigt allerlei hervormingen aan. Ook minister Van Mechelen is daarbij betrokken. Wanneer zal welke hervorming worden doorgevoerd? Het wordt tijd dat daarover klaarheid komt. Dat is hoog tijd, zo niet vrees ik voor initiatieven op maat van bepaalde regio's.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : De interpellant heeft gelijk wanneer hij stelt dat er sneller zou kunnen worden gewerkt aan de integratie van STC's en streekplatformen. Ik wil er in elk geval voor zorgen dat we daar in de praktijk goed aan verderwerken. Ik ben zelf vragende partij om die samensmelting eens te realiseren in een subregio. Er heerst terzake geen meningsverschil tussen minister Van Mechelen en mijzelf. We zijn allebei voorstanders van integratie, wat erop neerkomt dat men de mensen die voorhanden zijn doet samenwerken. In vele streken zetelen immers vaak dezelfde mensen in beide structuren. Integratie zou dit in de praktijk moeten oplossen. We zijn hier echter het slachtoffer van onze eigen democratie: men moet zowel de werking van streekplatformen als die van STC's respecteren. Ik kijk uit naar het eerste STC en streekplatform die willen samensmelten. Ik zal dat toejuichen en tracht het te bevorderen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Roland Van Goethem tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de ontoegankelijkheid van het normale arbeidscircuit voor PWA's

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Goethem tot de heer Landuyt,

Voorzitter

Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de ontoegankelijkheid van het normale arbeidscircuit voor PWA'ers.

De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, het probleem van de PWA's speelt zich af op twee vlakken. In de dienstensector nemen de PWA's min of meer de plaats in van mogelijke privé-initiatieven. In dat verband rijst het probleem van de betaalbaarheid, dat eventueel kan worden opgevangen door fiscale stimuli.

Het andere aspect, en daarover gaat mijn vraag, is dat de deelnemers aan de PWA-initiatieven de facto worden uitgesloten van het reguliere arbeidscircuit. Wie werkt als PWA'er moet niet meer reageren op werkaanbiedingen van de VDAB. Ze vallen dus eigenlijk uit het systeem. Dat leidt tot contradictorische toestanden. Zo zal een bedrijf in een bepaalde regio bijvoorbeeld een loodgieter zoeken, maar er geen kunnen vinden, terwijl de man die ze zoeken in het kader van het PWA-systeem ergens het gras aan het maaien is. De man in kwestie wordt immers niet meer op de hoogte gehouden van het reguliere arbeidscircuit. Mijnheer de minister, welke maatregelen kunt of wilt u nemen om PWA'ers terug toe te laten tot dat reguliere arbeidscircuit, om te maken dat ze op de hoogte blijven van de VDAB-werkkaanbiedingen ?

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Ik wil slechts opmerken dat mensen die zich bevinden in dat PWA-systeem daar vaak voor kiezen omwille van het comfort en de levenskwaliteit. Voor vrouwen met kinderen of alleenstaanden is dat soort van werk een goede combinatie. Vaak is het dus geen kwestie van niet kunnen. Daarmee moeten we ook rekening houden.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : Het debat over de PWA's en de werkloosheidsval is natuurlijk niet nieuw, en tekent zich nu nog meer af. Uiteindelijk is de meest comfortabele situatie die van niet te werken en toch geld te verdienen. Niet alles is te verantwoorden vanuit het oogpunt van het comfort : mocht iedereen zich zo opstellen in de samenleving, dan zou er minder welzijn en welvaart

zijn dan vandaag. Men moet er zich voor hoeden dit aan te moedigen.

Het PWA-systeem is destijds op poten gezet in een crisissituatie. Dit was toen een goede beslissing. Dat betekent niet dat men het definitief moet maken. Het PWA-systeem is een systeem waarin men zich vandaag heeft genesteld. Tienduizenden mensen komen zo niet meer terecht in de reguliere sector. Het gaat dan nog over vrij jonge mensen. Zij kunnen nog vrij gemakkelijk naar de reguliere sector worden geloodst. Er is ook vraag naar. Ik vind het niet verantwoord om mensen omwille van allerlei comfort- en kwaliteitsfaciliteiten in een systeem te houden, terwijl ze productiever kunnen zijn in de reguliere sector.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : We moeten niet jaloers zijn op vele van die PWA'ers. Het is niet zo dat ze zo comfortabel en kwaliteitsvol leven. Heel vaak gaat het om mensen in een lastig parket : alleenstaanden met kinderen, of mensen die heel laag geschoold zijn. Men moet niet steeds denken dat het gaat over mensen die niet meer naar de arbeidsmarkt willen. Voor sommigen zal dit wel het geval zijn, maar we mogen niet veralgemenen.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, ik wil de woorden van de heer Laverge nuanceren. Het PWA-stelsel is net ingevoerd voor een doelgroep waarover men oordeelde dat deze niet in te schakelen was in een normaal economisch circuit. Dat wou men op die manier oplossen. Het was eigenlijk de bedoeling om hen daar definitief te 'parkeren'. Men had een aantal trajecten uitgestippeld om mensen naar het reguliere economische circuit te leiden, maar over die doelgroep zei men dat het ging om mensen die niet meer bemiddelbaar waren.

Ik laat in het midden of dat al dan niet een goede oplossing was. Ik wil er gewoon op wijzen dat men nu opeens stelt dat diezelfde mensen wél bemiddelbaar zijn omdat de economische situatie veranderd is. Daar zit iets onlogisch in. Men verandert de definitie van een bepaalde doelgroep. Daar klopt iets niet.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik weet niet of het ooit echt de bedoeling

Landuyt

was om PWA'ers in dat stelsel te behouden. Men mag immers nooit de hoop opgeven om mensen door te sturen naar het reguliere circuit.

Vandaag stellen we vast dat het PWA-stelsel een enorm succes is, zowel voor de gebruiker als voor de betrokkene zelf. Door hun werk als PWA'er voelen veel mensen zich nu eindelijk nuttig in de maatschappij. Ze voelen zich steeds beter, hetgeen uiteraard een positief effect heeft op hun functioneren in de maatschappij. Het is zo'n groot succes dat die mensen niet goed weten waarom ze eigenlijk van systeem zouden moeten veranderen.

Ik wil duidelijk stellen dat het hier niet gaat om mensen die zich zogezegd in luiheid installeren. Het gaat immers om mensen die actief zijn. Zowel op Vlaams niveau als op federaal niveau moeten we echter vaststellen dat er sprake is van een werkloosheidsval, maar die vaststelling betekent niet dat we iets zullen afnemen van de betrokken personen. Dat doen we immers nooit bij werkloosheidsvallen, zoals werkloosheidsuitkeringen en minimumlonen. We willen steeds werken aan het verbeteren van de situatie van de mensen.

Deze redenering passen we uiteraard ook toe op de PWA'ers. Hier is er echter wel nog een discussie met de federale overheid, die haar tewerkstellingsmaatregelen wil behouden. Als Vlaamse overheid pleiten wij er in ieder geval voor om dat systeem niet uit te breiden. Wij vragen dat men het langzaam aan laat uitdoven. Er is wel een afspraak om alle nieuwe maatregelen van de federale of de Vlaamse overheid te kanaliseren via dezelfde werkwijze. We zullen dus vermijden dat het PWA-systeem verder uitgroeit. Dat is in ieder geval de houding van de Vlaamse regering. Het zou echter geen goed beleid zijn als we aan de betrokkenen zelf zouden raken. Dat zou immers in tegenspraak zijn met het sociaal handelen van deze regering.

We hebben er goede hoop op dat dit dossier op een degelijke manier kan worden afgehandeld. De onderhandelingen met de federale overheid worden voortgezet om dit systeem te kanaliseren naar een meer reguliere situatie. Er is bijvoorbeeld de discussie over de dienstencheques. In dat verband willen we zo ruim mogelijk en zo open mogelijk zijn ten aanzien van de privé-sector.

De voorzitter : De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is helemaal niet mijn bedoeling om het PWA-systeem af te schaffen of om die mensen iets te ontnemen. Ik vraag enkel dat die mensen opnieuw zouden worden ingelicht over de vacatures op de reguliere arbeidsmarkt. Ik ken mensen die zich gelukkig voelen in het PWA-systeem, maar ik ken ook mensen die er zich ongelukkig in voelen. Zij zijn nog altijd actief aan het solliciteren om werk te zoeken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de uitvoering van het decreet van mei 1999 betreffende het hoevertoerisme

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Merckx tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de uitvoering van het decreet van mei 1999 betreffende het hoevertoerisme.

Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb deze vraag al ingediend voor het krokusreces. De aanleiding is dus niet het nieuws dat in Groot-Brittannië het toerisme op het platteland ineengestort is. De vraag past veeleer in een reeks van vragen naar de stand van zaken in de uitvoering van decreten. Na het decreet op Toerisme Vlaanderen, wil ik u enkele vragen stellen bij de uitvoering van het decreet van 18 mei 1999 op het hoevertoerisme.

Bij uw aantreden hebt u aangegeven dat het hoeve- en plattelandstoerisme voor u belangrijke vormen van recreatief toerisme zijn. In juli van vorig jaar hebt u daar nog eens aan herinnerd. Ook voor Vlaanderen acht u het belangrijk dat er een kwaliteitsvol en competitief landelijk toeristisch project wordt uitgebouwd. Ik citeer dit uit wat u zelf in juli aan de pers hebt meegedeeld.

Merckx-Van Goey

Het is goed dat u daarover overleg pleegt, en we horen u graag zeggen dat u deze specifieke tak van het toerisme een extra stimulans wil geven. We zouden het u echter nog veel liever zien doen. Intussen is het decreet er, maar te velde is het alles-behalve rozengeur en maneschijn. De mond- en klauwzeerepidemie doet heel wat vragen rijzen. De mensen zijn terecht bang om fouten te maken. Uitbaters polsen voortdurend naar wat kan en wat niet. We hopen dat de epidemie niet naar hier komt. Gelukkig werden voor de volgeboekte paasvakantie vooralsnog werkzame oplossingen gevonden.

Los van die actuele problemen blijven we echter nog zitten met de vraag naar een definitie van het hoevertoerisme. Een en ander kan pas starten als de regering beslist om paragraaf 3 van artikel 3 in werking te doen treden. Dat veronderstelt uitvoeringsbesluiten over de aanvraag voor een bijzondere vergunning en over de precieze bepaling van de term 'nevenactiviteit'.

Deze vragen rijzen bij het gewijzigde decreet op de logiesverstrekkende bedrijven, maar ook, en veel concreter, bij het decreet op de ruimtelijke ordening, dat wel al in werking is. Artikel 166 van dat decreet geeft weliswaar geen definitie van het begrip nevenactiviteit, maar het laat wel verbouwingen toe voor de inrichting van hoevertoerisme. Op het ogenblik dat deze decreten in het parlement werden goedgekeurd, was er een parallel tussen beide. Nu loopt het echter spaak. Wanneer komt er een uitvoeringsbesluit? Wat is de precieze definitie? De teksten van een decreet kunnen alleen door een nieuw decreet worden gewijzigd. Staan er nog zaken op stapel?

Naast het hoevertoerisme bent u ook het plattelandstoerisme genegen. U zegt dat het spijtig is dat het plattelandstoerisme in agrarisch gebied totaal onmogelijk is, en dat u voorstander bent van een wijziging. U hebt een oproep gedaan aan de provincies om vooral door middel van de provinciale structuur- en uitvoeringsplannen de stedenbouwkundige en toeristische mogelijkheden van bepaalde gebieden vast te leggen. U doelt daarmee duidelijk niet alleen op het hoevertoerisme, maar ook op het plattelandstoerisme. Hoe wordt daarover gedacht? Wat ligt er al vast, en waarover wordt nog overleg gepleegd?

Met betrekking tot het decreet op de ruimtelijke ordening doen zich problemen voor met de definitie van het begrip nevenactiviteit. Er is een drin-

gende nood aan eenduidigheid terzake. Dit soort van toerisme is uiteraard kleinschalig. Blijft u bij de norm die door het decreet wordt opgelegd? We vragen geen verruiming, maar wel duidelijkheid daaromtrent.

Sinds januari 2000 zijn de Beneluxnormen in voege voor de controle van de kwaliteit van de uitbatingen. In die normen is het woord uitstraling opgenomen. Dat betekent dat niet alleen objectieve kwaliteit moet worden gemeten, maar tevens subjectieve niet-meetbare kwaliteit moet worden ingeschat. Dat is om verschillende redenen een goede zaak, maar niemand beschikt over een definitie van die uitstraling. Ook dat leidt tot verwarring. Ook op dit punt is duidelijkheid vereist. Het heeft immers gevolgen voor de controle. U zou dan ook een initiatief moeten nemen. In de praktijk is immers sprake van een kwaliteitsverschil tussen vergunningsplichtige en niet-vergunningsplichtige uitbaters. Het is niet omdat het onderdeel hoevertoerisme nog niet in werking is getreden, dat het algemene decreet van 1984 over logiesverstrekkende bedrijven niet van toepassing zou zijn. Voor sommige hoevertoeristische uitbatingen geldt immers de vergunningsplicht.

Voor de consument, de toerist of het gezin dat naar een hoeve op vakantie trekt, is alles toch heel verwarrend. Die verwarring is geen goede zaak voor het imago van de sector en is bovendien discriminerend tegenover uitbaters die investeren in kwaliteit en zich laten controleren.

Last but not least wil ik het hebben over de promotie. Wat vindt u van de versnippering en overlapping van initiatieven op het vlak van promotie, vorming en voorlichting? Uitbaters en starters worden met hetzelfde doel voor ogen meerdere keren bezocht en bevroegd. Het beeld kan allerm minst eenduidig worden genoemd.

Mijnheer de voorzitter, mijn vragen zijn vooral gericht op het uitvoeringsbesluit. Wordt terzake overleg gepleegd? Hoe kan de minister ons garanderen dat een en ander conform het decreet wordt gemaakt? Hoe zal hij de zaken op punt stellen? Welke garanties biedt hij ons op het vlak van inspraak? Zal rekening worden gehouden met de praktijk en met de ervaring die de voorbije jaren is gegroeid?

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de voorzitter, ik meen dat de aanloopperiode van de minister stilaan op haar einde loopt en dat het moment is

Ramoudt

aangebroken om een aantal fundamentele problemen van de toeristische sector aan te pakken. De problemen beperken zich niet tot het hoeve- en plattelandstoerisme. Het sociaal toerisme vormt een ander heikel punt. Ik vraag u om het niet over het hoofd te zien bij het vastleggen van de agenda.

Mijnheer de minister, inzake het hoeve- en plattelandstoerisme mogen we niet overreageren omwille van het mond- en klauwzeer en de BSE-crisis. We mogen de landbouw niet in een folkloristische hoek duwen via allerlei alternatieve vormen van inkomsten. Deze commissie moet zich goed bezinnen over de richting die we uit willen gaan. We moeten steeds rekening blijven houden met de lokale draagkracht en met de bepalingen van het decreet. Een aantal restricties van het decreet – waartegen ik heb gestemd – moeten misschien opnieuw worden bekeken.

Mijnheer de minister, ik wil u daarom vragen om via de uitvoeringsbesluiten een beleid uit te stippen waaraan enerzijds de potentiële toerist een boodschap heeft omdat hij weet waaraan zich te verwachten op het vlak van kwaliteit, inhoud en mogelijkheden, maar waardoor anderzijds ook de exploitant zijn mogelijkheden en beperkingen kent. Een aantal verduidelijkingen via uitvoeringsbesluiten is noodzakelijk, want anders raken we in de problemen bij het uitreiken van vergunningen en bij controles.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, ik deel de bezorgdheid van mevrouw Merckx en de heer Ramoudt. Bij deze problematiek is het tempo frustrerend omdat ik op vele punten afhankelijk ben van Ruimtelijke Ordening. Ik deel terzake het standpunt van de Vlaamse Raad voor Toerisme.

Ik maak even van de gelegenheid gebruik om u erop te wijzen dat het probleem inzake de adviezen van de raad opgelost lijkt te geraken. Het probleem was vooral te wijten aan de ondersteunende diensten, die niet op de hoogte zijn van de geploegenheden. Ik zal het euvel trachten te verhelpen waardoor ook u automatisch op de hoogte wordt gebracht van de adviezen.

De Vlaamse Raad voor Toerisme heeft me reeds drie keer gevraagd om het decreet van mei 1999 niet uit te voeren. Het is een van de decreten die vlak voor de verkiezingen van 13 juni 1999 werden goedgekeurd. De raad vraagt om het algemene de-

creet over Toerisme Vlaanderen evenmin uit te voeren. Ik probeer om de adviesorganen te honoreren.

Een van de redenen waarom de uitvoering van het uit mei 1999 daterende decreet gevoelig ligt, is de verplichte modaliteit inzake nevenbestemming. Op bepaalde vlakken wordt het hoevetoerisme door dit bewuste artikel 43 geblokkeerd.

Boze tongen beweren dat dit decreet op maat van de Boerenbond is geschreven. Ik heb dit echter nooit beweerd.

De heer Didier Ramoudt : Ik heb dat gezegd.

Minister Renaat Landuyt : In dat geval zal ik mijn vorige uitspraak moeten wijzigen. Het zijn niet enkel boze tongen die dit beweren. Mij interesseert dit alleszins niet. Het is niet mijn taak om de geschiedenis van dit decreet te onderzoeken.

Ik moet evenwel vaststellen dat de huidige reglementering te beperkend is om in tijden van ont-haasting tot een ontwikkeling van het hoevetoerisme te komen. Het hoevetoerisme moet meer ademruimte krijgen. Ik ben dan ook van oordeel dat de reglementering op decretaal niveau ten gronde moet worden aangepast.

Er is me ook gevraagd waarom er nog geen ontwerp van decreet voorligt. Ik wil er evenwel op wijzen dat mijn taak momenteel niet zo duidelijk is. Ik ben voor veel zaken afhankelijk van wijzigingen die in het kader van het decreet op de ruimtelijke ordening zullen plaatsvinden.

Ik zal erover waken dat de toeristische invalshoek in deze materie voldoende ruimte krijgt. We leggen momenteel de basis voor een beter decreet op het hoevetoerisme. Een van de grote problemen in dit verband is evenwel het gebrek aan mankracht op het kabinet en in de administratie. Toerisme Vlaanderen telt nog niet eens 140 medewerkers.

We hebben een jurist de opdracht gegeven om de teksten te finaliseren. Hoewel de snelheid van mevrouw Merckx me heeft verrast, wil ik er toch even op wijzen dat de juridische teksten betreffende het hoevetoerisme momenteel worden gefinaliseerd. De teksten van minister Van Mechelen over de ruimtelijke ordening hebben hiervoor als basis gediend. Het is nu mijn taak om in voldoende ademruimte voor het hoevetoerisme te voorzien.

Ik zal nog even proberen om uit te leggen waarom ik op de specifieke vraag van mevrouw Merckx ne-

Landuyt

gatief moet antwoorden. Het huidige decreet is nog steeds niet in werking gesteld. Net als de Raad voor Toerisme ga ik principieel niet akkoord met de huidige beperkte regeling. Gelukkig is er in de praktijk nog niets gebeurd.

Het hoevertoerisme evolueert in een gezapig tempo in de juiste richting. Ik wil dit niet teveel reglementeren. Voor een liberaal als de heer Ramoudt zou dit een ideologische trek moeten zijn. In mijn geval gaat het gewoon om een karaktertrek. Ik wil een soepele regeling opstellen voor het hoevertoerisme. Deze regeling heeft echter enkel waarde indien er voldoende respect voor het milieu aan de dag wordt gelegd. Dit is het evenwicht dat ik in de regelgeving probeer in te bouwen.

De voorzitter : Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goeij : Alvorens dieper in te gaan op het antwoord van de minister, wil ik even opmerken dat de Raad voor Toerisme zijn advies reeds voor de goedkeuring van dit decreet heeft verleend. Aangezien dit decreet door een democratische meerderheid in het Vlaams Parlement is goedgekeurd, vind ik het eigenaardig dat de minister zich nog steeds achter dit advies schaaft.

De tekst van het decreet is uitvoerig voorbereid en besproken. De tekst in kwestie is trouwens een compromistekst die is gebaseerd op de formuleringen van de heer Maes, een partijgenoot van de minister. Wanneer de uiteindelijke tekst nu wordt besproken, hoef ik me bijgevolg niet geviseerd te voelen.

Reeds in 1997 wou een democratische meerderheid in het Vlaams Parlement een bepaalde evolutie mogelijk maken. Dit is geen kwestie van reglementitis. Er moet duidelijkheid zijn over wat kan en wat niet kan. Indien de overheid te lang talmt, zullen goede praktijken verloren gaan of onvoldoende renderen. Dit zou een spijtige zaak zijn. De Vlaamse regering moet voor een reglementering en voor de ondersteuning van promotie en van investeringen in de sector kunnen zorgen. Het is belangrijk dat er snel wordt geageerd.

Het is evident dat er rekening moet worden gehouden met de ruimtelijke ordening. We beschikken echter niet over die teksten. U zegt dat u waakt over voldoende ruimte voor hoevertoerisme. Mijn vraag blijft wat uw definitie van hoevertoerisme is. De enige beschikbare tekst momenteel is die van

het decreet van 18 mei, met name in artikel 3, paragraaf 3.

Door de noodzaak van de toepassing van de Beneluxnormen blijft het probleem de controle. Het is niet goed dat vaste afspraken uitblijven. Zij die in kwaliteit investeren, zijn de dupe van de logies waar het niet correct gebeurt. Wanneer zal de mogelijkheid er zijn om hoevertoerisme volwaardig uit te bouwen ?

Minister Renaat Landuyt : Ik wil nog drie korte antwoorden geven. Ten eerste is het advies van de Vlaamse Raad voor Toerisme er tot driemaal toe gekomen na het decreet. Ten tweede richtte ik me met de opmerkingen over de Boerenbond zeker niet tot u. U legt dat verband.

Ten derde wil ik als jurist geen lukrake definitie geven van hoevertoerisme. Het uitschrijven daarvan is werk voor de juristen. In een eerste fase hebben we ervoor gezorgd dat de problematiek van de zonevreemde gebouwen geen extra belemmering vormt voor de uitbouw van hoevertoerisme. Bij de uitzonderingsregels is steeds rekening gehouden met het uitwerken van een soepele regeling. We moeten de koppeling van landbouw en toerisme durven loslaten. Dat moet wel op een verantwoorde manier gebeuren en daarom handelen we voorzichtig.

De ontwerp tekst van ruimtelijke ordening mag niet verhinderen dat we een behoorlijk toerismedecreet kunnen opstellen. Ik hoop nu met een tekst te komen die niet in tegenspraak is met het decreet.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Ik denk niet dat het de bedoeling is om in het hoevertoerisme alles toe te laten.

Minister Renaat Landuyt : Dat is precies het probleem van de huidige situatie, en daarom moeten we waken over het behoud van het evenwicht. Vroeger dacht men dat evenwicht te kunnen behouden met die koppeling met het hoofdoel van landbouw, maar dat is mijns inziens een te enge interpretatie.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *De heer Jos Stassen treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de eventuele nood aan gekwalificeerde buitenlandse werknemers om op korte termijn een oplossing te helpen bieden aan het structurele vraagoverschot in bepaalde segmenten van de Vlaamse arbeidsmarkt

De voorzitter : Aan de orde is vraag om uitleg van de heer Bogaert tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de eventuele nood aan gekwalificeerde buitenlandse werknemers om op korte termijn een oplossing te helpen bieden aan het structurele vraagoverschot in bepaalde segmenten van de Vlaamse arbeidsmarkt.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de minister, de voorbije week flakkerde het debat over de vereenvoudigde immigratie van bepaalde categorieën buitenlandse werknemers op. Dit gebeurde naar aanleiding van een nota van het VEV, de grootste Vlaamse werkgeversorganisatie.

In die nota werd een lans gebroken voor een versoepeling van de criteria waaraan bepaalde buitenlandse werknemers moeten voldoen opdat zij in Vlaanderen gedurende een bepaalde periode kunnen werken. Het VEV meent dat de immigratie van buitenlandse werknemers met specifieke, sterk in zwang zijnde beroepskwalificaties op korte termijn behulpzaam is voor de betere afstemming van de vraag naar arbeidskrachten voor bepaalde knelpuntberoepen en het thans tekortschietende personeelsaanbod. De heer Voorhamme heeft tijdens een vroegere interpellatie reeds verwezen naar het specifieke Antwerpse voorbeeld van de problematiek van de knelpuntberoepen.

Gezien de toenemende internationalisering van het bedrijfsleven wekt het geen verwondering dat de thans bestaande arbeidsbeschotten tussen de verschillende landen geleidelijk aan gesloopt worden. Dit geldt zeker voor werknemers die specialistische, veelal hooggeschoolde arbeidskwalificaties bezitten.

Deze maatschappelijke problematiek waarmee het beleid hoe dan ook wordt geconfronteerd, roept enkel sterke controversen op. Ten eerste zijn de vorige immigratiegolven nog niet helemaal verteerd en ten tweede is er de hoge werkloosheidsgraad onder de allochtonen. Wat dit laatste betreft, verwijs ik naar de interpellatie van mevrouw Van Cleuvenbergen op 1 februari jongstleden. De im-

migratie van hooggeschoolde werknemers uit ontwikkelingslanden roept ook reminiscenties op aan de grondstoffenexploitatie in deze landen ten tijde van de koloniale overheersing, wat de discussie meteen op scherp zet. Na de grondstoffendrain kan men spreken van de braindrain.

Het zou echter verkeerd zijn deze discussie niet te willen voeren omwille van de emotionaliteit die eraan verbonden is. Een recente studie van de Verenigde Naties die onder meer voorspelde dat de EU tegen 2025 ongeveer 125 miljoen mensen moet toelaten op haar grondgebied om haar bevolking op peil te houden, stemt sowieso tot blijvende reflectie en beleidsopvolging.

Ook Europees Commissaris Vitorino neemt deze kwestie ernstig. Hij wenst een meer proactief migratiebeleid te voeren waarbij de lidstaten worden uitgenodigd mee te delen welke aantallen niet-EU-burgers zij wensen te aanvaarden en aan welke kwalificaties deze mensen zouden moeten voldoen.

Belangrijke Europese lidstaten zoals Duitsland en het Verenigd Koninkrijk hebben reeds concrete beleidsmaatregelen uitgewerkt. Ook de Vlaamse administratie Werkgelegenheid, meer bepaald de afdeling Migratie en Arbeidsmarktbeleid, staat blijkbaar welwillend ten opzichte van een versoepelde toetreding van bepaalde categorieën niet-EU-werknemers op onze arbeidsmarkt.

De tegenreactie van de minister die stelde dat de bestaande wetgeving voldoende mogelijkheden biedt om buitenlandse arbeidskrachten aan te trekken, vond ik vrij hard. Om van deze antithese tot een synthese te komen, wens ik de minister een aantal concrete vragen te stellen.

Mijnheer de minister, hoe beoordeelt u de toepassing van de regelgeving betreffende enerzijds de toekenning van een arbeidskaart B aan buitenlandse werknemers en anderzijds een arbeidsvergunning aan de werkgever ? Kan de toepassing van deze regelgeving cijfermatig worden geïllustreerd, eventueel via een schriftelijke bijlage ?

Meent u dat de uitzonderingen op de sinds 1974 bestaande immigratiestop op afdoende wijze zijn uitgewerkt ? Werd hierover reeds contact opgenomen met de federale minister van Arbeid ? Welke houding heeft de minister aangenomen met betrekking tot de stellingname van de heer Vitorino, lid van de Europese Commissie, over de migratiepolitiek van de lidstaten, vanuit het oogpunt van de economische en demografische situatie waarin zij zich bevinden ?

De voorzitter : De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de voorzitter, de heer Bogaert had het daarnet over het risico van een braindrain vanuit de derde wereld. We mogen dat probleem niet onderschatten. Zelfs als we de zaak niet altruïstisch bekijken, zou dit zich vanuit economisch oogpunt tegen ons kunnen keren. Als wij de hooggeschoolde en hooggekwalificeerde technici uit de derde wereld naar hier halen, dan belemmeren we de facto de verdere ontwikkeling van die landen.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mijnheer de voorzitter, onlangs is over deze problematiek een boek verschenen, dat ik echter nog niet heb gelezen. Uit de persconferentie heb ik wel onthouden dat het probleem vrij complex is. Er blijkt ook dat we de mensen die naar hier komen van harte welkom moeten heten en hen goed moeten opvangen, ook wat wonen en leven betreft. Ze moeten zich hier thuis voelen, met hun gewoonten en cultuur.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de Vlaamse administratie zegt al jaren dat de regelgeving beter moet worden omschreven. Dat is een reactie vanuit het administratief oogpunt. Er wordt geponeerd dat men bepaalde punten zou kunnen wijzigen. Op dit moment ben ik geen voorstander van een wijziging van de regelgeving, alleen al vanuit politiek oogpunt. Het is immers te vroeg om te spreken van een behoorlijke nieuwe migratiegolf.

In de zin dat we nog niet de gevolgen van de eerste migratiegolf op een correcte wijze hebben behandeld, hebben we niet het recht om nog eens dezelfde fout te maken. We hebben nu niet eens aan de kinderen van de migranten van de jaren zestig en zeventig de rechten gegeven waar ze recht op hebben. We moeten klaar zijn om in de verre toekomst op een eerlijke en correcte manier om te gaan met iedere wereldburger. Dat is mijn fundamentele houding.

Op de korte termijn stel ik vast dat de krappe arbeidsmarkt het beste wapen blijkt te zijn om iedereen gelijke kansen te geven. De werkgevers zijn verplicht om op iedereen een beroep te doen. Dat is de ideale situatie om iedereen recht op volwaardig werk te geven. Alleen al daarom sta ik zeer

wantrouwig tegenover voorstellen om 'technische' wijzigingen aan te brengen aan wetteksten. We hebben daar geen boodschap aan. Dat is eigenlijk niet mijn opdracht, maar die van de federale overheid. De gewesten zijn de uitvoerders. De praktijk leert me dat we vandaag de echte noden van het bedrijfsleven kunnen lenigen. Als een bedrijf een specialist voor een openstaande vacature niet op de binnenlandse markt vindt, maar wel op de niet-Europese markt, dan kan het op erg vlotte wijze een arbeidskaart en -vergunning voor die persoon krijgen. Dat kan, op voorwaarde dat het bedrijf zich houdt aan minimale loonvoorwaarden. Daar knelt soms het schoentje. De harde roepers voor meer migranten en de invoering van quota's zijn diegenen die vandaag niet bereid zijn om de beschikbare mensen de vergoeding te geven die met de functie overeenkomt. Het gaat dus eigenlijk over de brute machtsverhoudingen op de arbeidsmarkt. Een krappe arbeidsmarkt betekent dat de werknemers sterker zijn dan de werkgevers. Sommigen willen dat veranderen, maar ik ben niet bereid daaraan mee te werken. Terechte vragen van de bedrijven worden echter wél beantwoord.

De nota van het VEV is interessant, want daarin wordt het green-cardverhaal van Duitsland onderuitgehaald. Uit de nota blijkt dat de media deze zaak niet correct hebben weergegeven. Duitsland werkt niet met quota's. Eigenlijk heeft Duitsland beslist om de Vlaamse reglementering toe te passen tot een bepaald cijfer is gehaald. Ook de Duitsers onderzoeken of de gevraagde werknemers niet beschikbaar zijn op de binnenlandse arbeidsmarkt. De Duitsers imiteren dus de Vlamingen, en de vergelijking noopt ons niet tot een versoepeling van onze reglementering.

Het jaarrapport 1999 van de administratie is klaar ; aan dat van 2000 wordt nog gewerkt. Maar de grote prioriteit van de administratie is toch wel het afleveren van de vergunningen. Het is niet zo dat men lang moet wachten op de toekenning van de vergunningen. De dossiers in beroep komen bij mij terecht, en ik probeer altijd ze zeer vlug af te handelen.

U vraagt me of ik van oordeel ben dat de uitzonderingen op de sinds 1994 bestaande migratiestop volstaan. Dat is zo : alle echte noden van de bedrijfsleiders kunnen worden gelenigd. Dat is zelfs in die mate zo dat Duitsland zijn reglementering heeft aangepast en voorwendt dat het soepeler optreedt dan wij, maar eigenlijk dezelfde reglementering als de onze toepast – dixit het VEV.

Landuyt

Uw vierde vraag betreft onze houding tegenover de stellingname van Europees Commissaris António Vitorino over de migratiepolitiek van de Europese lidstaten vanuit het oogpunt van de economische en demografische situatie.

Ik ken de demografische toestand : het steunpunt-WAV heeft daarover gepubliceerd. Als de economie evolueert zoals dat vandaag het geval is, zal er zich in 2010 een probleem stellen. Het is echter interessant om de literatuur van de jaren zeventig te herlezen. Dit probleem leidt tot een nieuwe discussie over de voor- en nadelen van migratie. Als de migratie goed verloopt en de allochtonen zich goed integreren in de Vlaamse maatschappij, dan zullen ze ook minder kinderen krijgen. We krijgen dan hetzelfde probleem. Het is dus niet eens zo dat de aanvoer van allochtone werknemers zorgt voor een gunstige demografische evolutie.

In de jaren zeventig was er eenzelfde discussie, met dezelfde argumenten pro en contra. Mijn houding is de volgende : we moeten in elk geval eerst werken aan gelijke kansen voor de mensen voor we werken aan nieuwe migratie. Elke discussie over migratie is voor mij dus gekoppeld aan de discussie over gelijke kansen. Voor mij komt het er nu op neer gelijke kansen te creëren voor iedereen die in Vlaanderen woont, of dat nu mensen zijn met een zeer kleurrijke huid of naam of niet.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Dit lijkt me een zeer duidelijk antwoord, zeker wat het beleid betreft. In mijn vraagstelling had ik het al over de controversie waartoe dit kan leiden. Ik heb zeer eerlijk de argumenten pro en contra opgesomd. De minister stelt dat de bestaande wetgeving voldoende flexibel is om te voldoen aan alle noden. Misschien kan er in de toekomst een probleem rijzen, en dan moet dat volgens hem dan worden bekeken. Toch moet men daar al op anticiperen. Dat was de kern van mijn vraag.

Minister Renaat Landuyt : We moeten ervoor zorgen dat we de mensen correct behandelen. Dat is

onze hoofdoptie. Achter de vraag naar migratie schuilt een ander fundamenteel probleem voor onze economie, namelijk het feit dat men niet kiest voor investeren in opleidingen. Vanuit een economisch perspectief is dat op lange termijn een slechte houding van de bedrijven. In de markt redeneert men op korte termijn. Dat begrijp ik. Zeker individuele bedrijven doen dit. Maar als overheid moet men opmerken dat de structuur van de Vlaamse economie verzwakt door de mensen niet op te leiden voor functies, ook in de bedrijven. Als men me nu zegt niet voldoende mensen te hebben voor bepaalde vacante betrekkingen, dan verwijst ik naar de uitspraak van iemand van het VEV. Die persoon heeft me ooit gezegd dat men negen jaar geleden al wist in welke beroepen men problemen zou hebben. Dat is zelfs niet eens een probleem van onangepast onderwijs. In het bedrijfsleven wist men dit, maar men heeft er niet voor gekozen om te investeren in mensen en opleidingen. De krapheid op de arbeidsmarkt, gekoppeld aan onze weigering mee te doen aan een verhaal van arbeidsmigratie, verplicht onze bedrijven om te investeren in mensen. Dat betekent dat men mensen gelijke kansen geeft en investeert in opleidingen. In dat opzicht is dit een doelbewuste politieke strategie. De controverse laat ik over aan anderen. Ik heb een keuze gemaakt, die erop neerkomt dat er geen migratie komt en dat men de krappe arbeidsmarkt gebruikt om gelijke kansen te creëren en het bedrijfsleven te verplichten tot investeren in opleidingen.

Het is ook in die zin dat u mijn pleidooi voor Vlaamse CAO's moet begrijpen. Via dit sociaal overleg moeten de werknemers pleiten bij het bedrijf voor het afspreken van opleidingsacties, waarna de overheid dit afdwingt voor alle bedrijven. Dat is de strategie achter deze CAO's : zo geeft men aan de sociale partners, vooral aan de vakbewegingen, een wapen dat op te eisen is van de bedrijven. Ik weet dat een en ander vaak in een andere context wordt belicht, maar dat is mijn strategie.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 17.20 uur.*
